

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2222	Ἦψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ Σάββατο 14 Σεπτεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁ σταυρὸς ἔθνικὸ καὶ θρησκευτικὸ σύμβολο

«Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! εὖρος καὶ μῆκος σταυροῦ οὐρανοῦ ἰσοστάσιον...» (αἶνοι)

Ὅσοι, ἀγαπητοί μου, συνήλθατε σήμερα γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, **χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε**. «*Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ*» (Ψαλμ. 117,24). «*Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Γαλ. 6,14)· ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας εἶνε τὸ καύχημά μας. Ὡς ἐπίσκοπος διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος βαθυτάτων αἰσθημάτων συγκινήσεως καὶ χαρᾶς, πιστεύω δὲ ὅτι τὰ ἴδια αἰσθήματα ἔχετε κ' ἐσεῖς.

Μεταξύ μας, ὄλων ὅσοι βρισκόμαστε τώρα ἐδῶ, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἄπιστος, οὔτε ἄθεος, οὔτε χιλιαστής, οὔτε κάποιος ἄλλος ποὺ δὲν ἀγαπᾷ τὸν τίμιον σταυρό. Γι' αὐτούς, τοὺς **ἀπίστους καὶ ἀπάτριδες**, ὁ τίμιος σταυρὸς εἶνε «*σημεῖον ἀντιλεγόμενον*» (πρβλ. Λουκ. 2,34) καὶ «*σκάνδαλον*», ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α' Κορ. 1,18,23. Γαλ. 5,11). Ὅπως ὁ ἥλιος εἶνε ἐνοχλητικὸς γιὰ τὰ νυκτόβια πουλιά καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ πάσχουν ἀπὸ ὀφθαλμίας, ἔτσι, λέει ὁ Μέγας Βασίλειος, καὶ οἱ λαμπερὲς ἀκτίνες τοῦ σταυροῦ εἶνε πολὺ ἐνοχλητικὲς καὶ δυσάρεστες γιὰ ἐκείνους ποὺ πάσχουν ἀπὸ πνευματικὴ ὀφθαλμία καὶ ζοῦν σὰν τὰ νυκτόβια πουλιά.

Ἀλλὰ γιὰ τοὺς **πιστοὺς**, καὶ ἰδιαίτερως γιὰ ἐμᾶς τοὺς **Ἕλληνες**, οἱ ὅποιοι ἔχουμε τὴν εὐτυχία καὶ τὸ προνόμιο ἀλλὰ καὶ τὴν εὐθύνη νὰ κατοικοῦμε στὴν εὐλογημένη αὐτὴ γωνία τῶν Βαλκανίων ποὺ λέγεται Ἑλλάς, γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες ὁ τίμιος σταυρὸς εἶνε ὅ,τι τιμιώτερο, ὅ,τι ἀγιώτερο, ὅ,τι θειώτερο. Γιατὶ ὁ σταυρὸς **ἐκφράζει τὶς ὑπέρτατες ἀξίες τῆς ζωῆς**. Ἀποτελεῖ ὁ σταυρὸς ὄχι μόνον θρησκευτικὸ σύμβολο, ἀλλὰ καὶ ἔθνικὸ σύμβολο. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ λίγες λέξεις καὶ νὰ ἐξηγήσω γιατί ὁ σταυρὸς εἶνε ἔθνικὸ καὶ γιατί εἶνε θρησκευτικὸ σύμβολο.

Ἐθνικὸ μὲν σύμβολο εἶνε, ἀγαπητοί μου,

διότι ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτη ἐποχὴ, ἀφ' ὅτου ἐμφανίσθηκε ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ἑλλάδα μας πίστεψε στὸ Χριστό, ὁ τίμιος σταυρὸς ἔγινε **τὸ σύμβολο τοῦ ἔθνους**.

Πρῶτος ποὺ ἤψωσε τὸν τίμιον σταυρό, ὅπως γνωρίζουν ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ δημοτικοῦ, εἶνε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ «**Ἐν τούτῳ νίκα**» κοντὰ στὴ Μουλβία γέφυρα νίκησε τὰ στρατεύματα τοῦ Μαξεντίου καὶ μπῆκε νικητὴς καὶ θριαμβευτὴς στὴ Ῥώμη, τὴν «αἰωνία πόλι». Ἀπὸ τότε –μετρήστε– ἐπὶ χίλια ὀλόκληρα χρόνια ὁ τίμιος σταυρὸς σελάγιζε στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τῆς ἱερᾶς πόλεως τῶν Ἑλλήνων, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σὰν φωτεινὸς φάρος ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ τρούλλου τῆς Ἁγίας Σοφίας· καὶ ἐκεῖ ἔμεινε μέχρι τὴ θλιβερὴ ἐκείνη ἡμέρα ποὺ τὰ τέκνα τῆς Ἄγαρ, βάρβαρος λαός, κατέβασαν ἀπὸ τὸν τρούλλο τὸν τίμιον σταυρό κι ἀνέβασαν τὴν ἡμισέληνο, σύμβολο σκοτόους καὶ ἐρέβους. Φάνηκε τότε ὅτι ὁ σταυρὸς ἔσβησε στὸ σκοτάδι τῆς δουλείας αἰῶνων ὀλοκλήρων.

Ἀλλὰ ὄχι, δὲν ἔσβησε! Ὅπως ὁ ἥλιος ὅταν δῦει δὲν σβῆνει, ἔτσι καὶ ὁ σταυρὸς. **Ἀνέτειλε πάλι**. Ἀνέτειλε τὴν 23η Φεβρουαρίου 1821 λαμπρὸς φωτοβόλος ἀκτινοβόλος, καὶ θάμπωσε τὸν κόσμον. Ἀνέτειλε τότε κοντὰ στὸν Προῦθο ποταμό, ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης σάλπισε ἐκεῖνον τὸν ὑπέροχον λόγον· *Σήμερα ὑψώνουμε τὸν τίμιον σταυρὸ καὶ ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου φωνάζουμε ὅτι ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ ἡ Ἑλλάς θὰ νικήσῃ· ζήτω ἡ ἐλευθερία!* Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες ἄλλο τέκνον τῆς πατρίδος, ὁ ἱεράρχης Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ἤψωσε τὸ λάβαρό του καὶ αὐτὸς μὲ τὸν τίμιον σταυρό. Ἀπὸ τότε ὁ σταυρὸς ἔγινε **τὸ σύμβολο ὄλων τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων**. Σταυρὸς στὴν περικεφαλαία τοῦ ἀειμνήστου Κολοκοτρώνη, σταυρὸς στὸν ἴσθμὸ τῆς ναυαρχίδος τοῦ Μιαούλη, σταυρὸς σὲ ὄλο τὸ ναυτικὸ καὶ σὲ ὄλο

τὸ στρατὸ τῆς μαχομένης πατρίδος μας. Νά γιατί εἶπα ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἔχει ὡς ἔθνικὸ σύμβολο τὸν τίμιο σταυρό.

Ἄν παρατηρήσετε στὸ προαύλιο τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν, ὅπου ὑψώνονται πλῆθος σημαίες, θὰ δῆτε ὅτι ἡ **ἐλληνικὴ σημαία διακρίνεται**. Ὅχι μόνο γιὰ τὸ λευκὸ καὶ γαλανὸ χρῶμα της ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ σύμβολό της. Ἄλλα ἔθνη ἔχουν ὡς σύμβολα φιγοῦρες τοῦ ζωολογικοῦ κόσμου (γεράκια, ἀετοὺς, κοράκια, ἐρπετά, ἐλάφια, ρινόκερους), καὶ ἄλλα ἔχουν σφυροδρέπανα ἢ ἄλλα σύμβολα· ἡ Ἑλλάδα μας ὡς ἀθάνατο σύμβολό της διάλεξε τὸν τίμιο σταυρό.

Ἐθνικὸ λοιπὸν σύμβολο ὁ σταυρός, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ σελαγίζη στὰ ὕψη τῶν σημαιῶν μας.

* * *

Ἄλλὰ ὁ τίμιος σταυρὸς εἶνε καὶ **θρησκευτικὸ** σύμβολο. Γιατὶ δὲν περιορίζει τὴν ἀκτινοβολία του μόνο σὲ ἓνα λαό. Εἶνε παγκόσμιον σύμβολο, πανανθρώπινον πνευματικὸν σύμβολο.

Θὰ μιλήσω μὲ μαθηματικὴ γλῶσσα. Ὁ τίμιος σταυρὸς, ὅπως βλέπουμε, σχηματίζεται ἀπὸ δύο ῥάβδους· ἡ μία λέγεται κάθετος καὶ ἡ ἄλλη ὀριζοντία. Ἐχει λοιπὸν τέσσερα ἄκρα. Ἐὰν **τὸ ἓνα ἄκρο τῆς καθέτου, τὸ πρὸς τὰ ἄνω**, τὸ ἐπεκτείνουμε σὲ εὐθεῖα γραμμὴ, ἡ γραμμὴ αὐτὴ, ἐπεκτεινομένη **ἐπ' ἀπειρον** λένε οἱ μαθηματικοί, ἐμεῖς λέμε **ἠθικῶς καὶ ψυχολογικῶς**, θὰ ξεπεράσῃ τὸ διάστημα, τὰ ἄστρα, τοὺς ἥλιους, τοὺς γαλαξίες, καὶ θὰ φτάσῃ —ὦ θαῦμα— μέχρι τὰ κράσπεδα τῆς Θεότητος! ἐκεῖ πού, ὅπως λέει ὁ Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψη, ἀκούγονται **«κιθάρες»** καὶ **«Ἀλληλούια»** (Ἀπ. 5,8· 19,1-6).

Καὶ ἂν μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἐπεκτείνουμε **τὸ κάτω ἄκρο τῆς καθέτου**, τότε ἡ γραμμὴ θὰ βυθιστῇ στὴν Ἀχερουσία λίμνη, θὰ φτάσῃ στὰ Τάρταρα καὶ τὰ ἐρέβη τοῦ Ἄδου, κ' ἐκεῖ θ' ἀκουστῇ ὁ Χάρος νὰ λέῃ· **Χριστέ, μᾶς νίκησες· μὲ τὸ σταυρό σου συνέτριψες τὶς χάλκινες πύλες τῆς φυλακῆς. Δόξα σ' Ἐσένα, τὸν νικητῆ τῶν αἰώνων!**

Ἄν πάλι ἐπεκτείνουμε τὴ γραμμὴ τῆς **ὀριζοντίου ῥάβδου δεξιὰ καὶ ἀριστερά**, πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμὰς, καὶ καμπυλώσῃ, τότε ἡ γραμμὴ θὰ σχηματίσῃ κύκλον, ἐπάλληλους κύκλους, ποὺ θὰ περιζώσουν ὀλόκληρη τὴν ὑδρόγειο σφαῖρα. Οἱ ἀκτίνες τοῦ σταυροῦ ἀπλώνονται παντοῦ (πρὸς βορρᾶν, πρὸς νότον, πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς δυσμὰς, στὸν Βόρειο Πόλο, στὸ Νότιο Πόλο), ἀγκαλιάζουν ὀλόκληρον τὸν κόσμον, ὅλα τὰ ἔθνη. Κι ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ κάθε πλάσμα, βγαίνει ὁ ὕμνος· **«Αἰνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας»** (Δαν. 3,35-65). Ἄπ' ὅλα τὰ στόματα ἀκούγεται τὸ θεσπέσιον ἐκεῖνο ῥῆμα,

ποῦ θὰ περάσουν ἀκόμη αἰῶνες γιὰ νὰ γίνῃ τὸ βίωμα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτὸ ποὺ συνοψίζεται σὲ δύο λέξεις· **«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»** (Ἰω. 13,34· 15,12,17).

Νά γιατί εἶπα, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ σταυρὸς εἶνε παγκόσμιον σύμβολο. Σύμβολο **εἰρήνης, συνδιαλλαγῆς, δικαιοσύνης, ἀγάπης**, ὅ,τι ὠραῖο καὶ ἂν πῆ κανεῖς.

Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ ὑλοκρατικῆ, ἐποχὴ εὐδαιμονισμοῦ, ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁ τάφος τῆς ἀνθρωπότητος. Γιατὶ ὁ κόσμος νομίζει ὅτι προοδεύει στὸν πολιτισμό, ἀλλὰ διαρκῶς γλιστᾷ στὸν ἐκφυλισμό. Καὶ εἴμαστε μὲν ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ, τεχνικοῦ καὶ πνευματικοῦ, ἀλλὰ **ὁ ἐκφυλισμὸς δὲν εἶνε πολιτισμὸς**. Ἡ παγκόσμιος ἱστορία διὰ μέσου τῶν αἰώνων μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ ἐκφυλισμὸς ὑπῆρξε ὁ τάφος μεγάλων πολιτισμῶν. Σήμερα λοιπὸν, στὴν ἐποχὴ αὐτῆ, ὁ τίμιος σταυρὸς προβάλλει ὡς **σύμβολο θυσίας**. Διότι **τί εἶνε ἡ ζωὴ;** Ὁ κόσμος νομίζει ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ἀπόλαυσις. Ἄλλ' ἂν ἀτενίσετε τὸ σταυρό, θὰ δῆτε ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ἔτσι. Ὅχι! Καὶ οἱ θεῖες γραφές, καὶ οἱ πηγές τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ ἀνασκαφικὰ εὐρήματα, καὶ **«οἱ λίθοι κεκράζονται»** (πρβλ. Λουκ. 19,40)· τὰ νεκροταφεῖα καὶ οἱ τάφοι μας καὶ ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ γένους μας. **Ἡ ζωὴ εἶνε θυσία**. Καὶ σύμβολο τῆς θυσίας εἶνε ὁ τίμιος σταυρὸς. **Ἡ ζωὴ εἶνε σταυρὸς**.

Αὐτὸ τὸ μεγάλο δίδαγμα σαλπίζει σήμερον στὸν κόσμον ὁ σταυρὸς· Ἄν τὰ ἔθνη θέλουν νὰ ζήσουν καὶ νὰ προοδεύσουν, ἄς ἐναγκαλισθοῦν τὸ σταυρὸ ὡς σύμβολο συνδιαλλαγῆς, **θυσίας, αὐταπαρνήσεως καὶ ἀληθείας**.

* * *

Συγκινοῦμαι, ἀγαπητοί μου, σήμερα καὶ γιὰ ἓνα προσωπικὸν λόγο. Ἐπιτρέψτε μου μία ἀναφορά σχετικὴ μὲ τὸ **ὑψωμα 1.020** τῆς Φλωρίνης, ἐπάνω στὸ ὁποῖο μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεὸς καὶ **ὑψώσαμε μεγάλο σταυρό**, φρουρὸ τῆς πόλεως.

Εἶμαι πιά γέροντας καὶ σὲ λίγο ὁ τάφος θὰ μὲ δεχθῇ· ἀλλὰ θυμᾶμαι, ὅτι τὸ 1947 ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς ἀνέβηκα κατ' ἐπανάληψιν στὸ ὑψωμα αὐτὸ καὶ θαύμασα τοὺς γενναίους **ἀξιωματικούς καὶ στρατιῶτες**, οἱ ὁποῖοι μετέβαλαν τὸν λόφον αὐτὸν σὲ Θερμοπύλες, ὅπως καὶ τὸν ἀντίστοιχον δίδυμον λόφον, τὸ 1.030. Συνάντησα τότε ἀετοὺς τῆς πατρίδος, ποὺ οἱ περισσότεροι **ἔπεσαν μαχόμενοι** καὶ τώρα ἀναπαύονται στὸ πολυάνδριον, στὸ στρατιωτικὸ νεκροταφεῖον τῆς Φλωρίνης. Ἄς εἶνε ἀναπαυμένες οἱ ψυχές τῶν παιδιῶν ἐκείνων, ποὺ θυσιάσθηκαν γιὰ νὰ ζήσῃ ἡ πατρίδα, καὶ ἄς ποῦμε γι' αὐτοὺς τὸ **«Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη»**.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομνηνεωμένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγένετο στὸ Ὑψωμα 1020 τῆς Φλωρίνης τὴν Πέμπτη 14-9-1972 τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὸ ἀγίασμα τῶν ἐγκαίνιων τοῦ ἐκεῖ σταυροῦ καὶ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Σάβιλιξ Ὁρθοδοξίας» (τ. 49/Σεπτ. 1972, σσ. 246-247) μὲ ἄλλο τίτλον. Μεταγλώττισις καὶ σύντημις 10-8-2019.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 901²

Τῶν ἁγίων Σοφίας & τῶν 3 θυγατέρων τῆς
Τρίτη 17 Σεπτεμβρίου 2019 (2002)

Συντάκτης (+) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μάνα μὲ τρεῖς κόρες

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοί μου, ἔχει ὀρίσει ἑορτές. **Τί εἶνε οἱ ἑορτές;**

Πολλοὶ λένε, ὅτι αὐτὰ ποὺ λέει τὸ Εὐαγγέλιο δὲν γίνονται. Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Ἔχουμε στὴν Ἐκκλησία μας ὄχι ἓναν ἢ δύο μόνο ἀλλὰ μυριάδες ἀνθρώπους ποὺ τὰ ἐφάρμοσαν. Ἐφαρμόζεται λοιπὸν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, παλαιότερες καὶ νεώτερες, ἔχουν ἀναδειχθῆ καὶ ἀναδεικνύονται **ἅγιοι**. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας κάθε μέρα προβάλλει καὶ ἓναν καὶ δύο καὶ περισσοτέρους ἁγίους. Τοὺς προβάλλει ὡς **ὑποδείγματα**. Ὅ, τι ἔκαναν ἐκεῖνοι, μπορεῖ νὰ τὸ κάνη ὁ κάθε Χριστιανός, σὲ ὅποιοδῆποτε αἰῶνα καὶ ἂν ζῆ. Ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει τοὺς ἁγίους ὡς **πρότυπα**. Ὁ κάθε ἅγιος φωνάζει μὲ τὴ ζωὴ του τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: **«Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ»** (Α' Κορ. 11,1). Διότι τὸ ἀπόλυτο πρότυπο ὄλων εἶνε ἓνα, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Οἱ **τέσσερις ἅγιες** ποὺ ἑορτάζουμε σήμερα, ἡ ἁγία **Σοφία** καὶ οἱ τρεῖς θυγατέρες τῆς, ἔζησαν στὴ Ῥώμη, σὲ μιὰ πολὺ διεφθαρμένη κοινωμία. Ἔτσι ἀπέδειξαν, ὅτι ὅταν ὑπάρχουν ἢ θέλησι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἢ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, τότε καὶ στὸν πιὸ διεφθαρμένο κόσμο νὰ ζῆς, μπορεῖς νὰ ζήσης χριστιανικά.

Ἕνας Γάλλος συγγραφέας λέει: Μὴ ζητήσετε τὴν παρθενία μόνο στὰ βουνὰ καὶ στὰ ἀσκητήρια, γιατί ὑπάρχει καὶ μέσ' στὴν κοινωμία· καὶ μέσα στὸ Παρίσι ἀσκεῖται ἡ παρθενία. Καὶ ἀντιθέτως· ὅταν δὲν ἔχησ τὴν **καλὴ διάθεσι** καὶ δὲν ζητᾶς τὴ **βοήθεια τοῦ Θεοῦ**, τότε καὶ στὴν πιὸ ἁγία κοινωμία νὰ ζῆς, θὰ καταστραφῆς. Ἀπόδειξις ὁ Ἰούδας. Τὸ περιβάλλον του ἦταν τὸ ἰδανικό· ὑπῆρχε περιβάλλον καλύτερο ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῆς συνοδείας τοῦ Χριστοῦ; Καὶ ὅμως μέσα σ' αὐτὸ ἀπωλέσθηκε. **«Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον...»** (τροπάρ. Μ. Πέμπτ.).

Ἡ ἁγία Σοφία καὶ οἱ τρεῖς θυγατέρες τῆς ἔζησαν ἐπὶ αὐτοκράτορος Δομιτιανοῦ (51-96 μ.Χ.), ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ φοβεροὺς διώκτες τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ οἰκογένεια τῆς ἁγίας Σοφίας εἶχε μεγάλη δρᾶσι. Γι' αὐτὸ, ὅταν ἦρθε ὁ διωγμός, ὠδηγήθηκαν μπροστὰ στὸν τύραννο. Καὶ παρ' ὄλο ποὺ ἦταν γυναῖκες, δὲν δείλιασαν ἀλλὰ ὠμολόγησαν τὴν πίστι τους. Οἱ τρεῖς θυγατέρες τῆς ἁγίας Σοφίας ἔμειναν μέχρι τέλους πιστὲς στὸ Θεό. Δὲν ὑπολόγισαν τὶς ἀπειλὲς καὶ ἔτσι μαρτύρησαν. Καὶ ἦταν πολὺ νεαρές. Ἡ πρώτη, ἡ **Πίστις**, ἦταν 12 ἐτῶν. Ἡ δεύτερη, ἡ **Ἐλπίς**, ἦταν 10 ἐτῶν. Καὶ ἡ τρίτη, ἡ **Ἀγάπη**, ἦταν 9 ἐτῶν. Πάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους μαρτύρησαν ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ μας. Μετὰ ἀπὸ λίγὸ ἀπέθανε καὶ ἡ μητέρα τους.

Αὐτὲς ἑορτάζουμε. Καὶ μᾶς διδάσκουν μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴ θυσία τους. Μᾶς διδάσκουν ὁμως καὶ μὲ τὰ **ὀνόματά τους**. Διότι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τρεῖς μεγάλες ἀρετές· τὴν πίστι, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν ἀγάπη.

● Ἡ **πίστις** εἶνε ἀναγκαία. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἓνα ἔξοχο δημιούργημα μὲ πέντε αἰσθήσεις. Καὶ κάθε μία ἀπὸ αὐτὲς μαρτυρεῖ τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ. Ἡ πρώτη εἶνε ἡ ὄρασις, ἡ δευτέρα εἶνε ἡ ἀκοή, ἡ τρίτη ἡ ὄσφρησις, ἡ τετάρτη ἡ γεῦσις, καὶ ἡ πέμπτη ἡ ἀφή.

Ἄλλὰ **τις πέντε αὐτὲς αἰσθήσεις τις ἔχουν καὶ τὰ ζῶα**. Καὶ μάλιστα ὠρισμένα ζῶα νικοῦν τὸν ἄνθρωπο ὡς πρὸς τὶς αἰσθήσεις. Λόγου χάριν ὡς πρὸς τὴν ὄρασι, ποιός βλέπει καλύτερα ἀπὸ τὸν ἀετό; Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τόσο δυνατὴ ὄρασι, πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ μᾶς ἔχουμε καὶ μυωπία καὶ βάζουμε γυαλιά· ὁ ἀετὸς δὲν ἔχει γυαλιά, κι ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ ποὺ εἶνε, βλέπει τὸ θήραμά του (**ἀέτειον βλέμμα**, λέμε). Ἐπίσης ὡς πρὸς τὴν ἀκοή καὶ τὴν ὄσφρησι· τὰ σκυλιὰ ἔχουν δυνατώτερη ἀκοή ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Πόσο ἀκοῦνε τὰ

σκυλιά! Φέρανε στην αστυνομία από τὸ ἐξωτερικὸ 500 σκύλους γυμνασμένους, καὶ μ' αὐτοὺς ἀνακαλύπτουν ἐγκλήματα ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀνακαλύψῃ καὶ ὁ καλύτερος αστυνομικός. Ὑπάρχουν ἄλλα ζῶα ποὺ ὀσφραίνονται πολὺ· οἱ γυπαετοὶ π.χ. ὀσφραίνονται ἀπὸ χιλιόμετρα μακριά. Ἐγὼ τὸ εἶδα αὐτὸ τὸ φαινόμενο καὶ ὁσάκις τὸ σκέπτομαι κλαίω· γιατί ἐπάνω στὰ ψηλὰ βουνά, ὅταν γίνονταν μάχες - γιγαντομαχίες γιὰ νὰ μείνῃ ἡ Ἑλλάδα ἐλεύθερη, ἔπεφταν κορμιὰ πολλὰ, σκοτώνονταν κ' ἔμεναν ἄταφα μέσα σὲ χαράδες. Μετὰ προσπαθοῦσαν οἱ δικοὶ μας νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς θάψουν, μὰ δὲν μπορούσαν γιατί ἦταν βαθειά. Καὶ τότε –περίεργο πρᾶγμα, τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου– ἦρθαν γῦπες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο κάτω κ' ἔφαγαν τὶς σάρκες τους – μακάβριο πρᾶγμα. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ ὑπάρχουν καὶ οἱ γῦπες, αὐτοὶ οἱ «νεκροθάφτες τῆς ἐρήμου» ὅπως λένε. Ἀλλὰ ἐπανέρχομαι στὸ θέμα.

Τὶς πέντε αὐτὲς αἰσθήσεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τὶς ἔχει σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ ὁ ἄνθρωπος. Καὶ κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἀποδεικνύει, ὅτι **ὑπάρχει Θεός**. Ὁ Σωκράτης ἰδίως ἀποδείκνυε τὴν ὕπαρξι τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ὄρασι. **Τὸ μάτι** τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μιὰ τέλεια φωτογραφικὴ μηχανή. Καὶ ὅπως δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε γιὰ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή ὅτι παρουσιάστηκε μόνη τῆς χωρὶς κάποιον τεχνίτη, ἔτσι δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι καὶ τὰ μάτια εἶνε τυχαῖα δημιουργήματα.

Ἄλλ' ἐγὼ θὰ ὑπενθυμίσω τώρα μιὰ ἄλλη ἀλήθεια. Παραπάνω ἀπὸ τὶς πέντε αὐτὲς αἰσθήσεις εἶνε μιὰ ἄλλη αἴσθησις, ἡ ὁποία ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὅλες. Διότι μὲ τὶς πέντε αὐτὲς αἰσθήσεις λαμβάνομε γνῶσι τοῦ φυσικοῦ κόσμου, ἐνῶ μὲ τὴν ἄλλη ἐκείνη αἴσθησι λαμβάνομε γνῶσι καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου. Καὶ ἡ ἄλλη, ἡ λεγομένη **ἕκτη αἴσθησις**, **εἶνε ἡ πίστις**. Στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὕμνησε τὴν πίστι (βλ. Ἑβρ. κεφ. 11ο). Ἡ πίστις ἔκανε καὶ κάνει θαύματα μεγάλα. Καὶ ἀκοῦτε στὴν ἐκκλησία νὰ μνημονεύομε πάντοτε «*τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος*» πεσόντων ἡρώων μας.

- Ἡ δευτέρα ἀρετὴ, ποὺ μᾶς τὴν ὑπενθυμίζει τὸ ὄνομα τῆς ἄλλης κόρης, εἶνε ἡ **ἐλπίδα**. Ἐλπίδα - βεβαιότης ὅτι πέραν τοῦ ὕλικου κόσμου ὑπάρχει ὁ ἀόρατος καὶ πνευματικὸς κόσμος.
- Καὶ ἡ τρίτη κόρη μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν **ἀγάπη**, τῆς ὁποίας τὸν ὕμνο ἔπλεξε πάλι ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ στὸ 13ο κεφάλαιο. Τὸ κεφάλαιο αὐτὸ εἶνε σὰν ἓνα περιδέραιο μὲ δεκατέσσερις (14)

πολύτιμες χάντρες, καὶ μαρτυρεῖ τὴν ἀξία τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ ὠραιότερη λέξι τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ὁ Κύριος εἶπε, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε **ἡ ἀνώτερη ἀρετὴ**. Ἡ πρώτη ἐντολὴ εἶνε «*Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου...*», καὶ ἡ δευτέρα εἶνε «*Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν*». Ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ κρέμονται ὅλοι οἱ νόμοι. Αὐτὸ μᾶς δίδαξε ὁ Κύριος (βλ. Ματθ. 22,37-40). Καὶ στὴν Α' πρὸς Κορινθίους ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέει ὅτι, ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς ἀρετὲς, ἐκείνη ποὺ θὰ μείνῃ αἰωνία εἶνε ἡ ἀγάπη. Διότι θὰ ἔρθῃ μέρα ποὺ αὐτὸ ποὺ πιστεύομε καὶ αὐτὸ ποὺ ἐλπίζομε θὰ τὸ βλέπομε πλέον· καὶ τότε θὰ καταργηθῇ ἡ πίστις, θὰ καταργηθῇ καὶ ἡ ἐλπίδα. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη; Ἡ ἀγάπη **θὰ μείνῃ αἰωνίως**. Αὐτὴ θὰ εἶνε ὁ σύνδεσμος τῶν ψυχῶν στὸν παράδεισο, αὐτὴ θὰ κρατᾷ ἐνωμένους τὶς ψυχὲς καὶ ἔτσι θὰ ζοῦν αἰωνίως. Ὅπως τὸ σύμπαν ὀλόκληρο συνδέεται μὲ τὸ μυστηριώδη νόμο ποὺ λέγεται *παγκόσμιος ἔλξις*, ἔτσι καὶ οἱ ψυχὲς ἐκεῖνες θὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν παγκόσμια αὐτὴ ἔλξι, τὴν πανίσχυρη δύναμι τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας.

Αὐτὰ τὰ τρία ὀνόματα εἶχαν οἱ θυγατέρες τῆς ἀγίας Σοφίας ποὺ μαρτύρησαν γιὰ τὸ Χριστό. Νὰ παρακαλέσουμε τὸ Θεό, στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, **νὰ ἔχουμε τὶς τρεῖς αὐτὲς ἀρετὲς**.

Σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ ἔχω γράψει, στὸ βιβλίον «*Σαλπίσματα*», τελειώνω μ' ἓνα στίχο **γιὰ τὴν πίστι** ποὺ τὸν ἔλεξαν οἱ πρόγονοί μας:

«Χριστέ, σὲ τοῦτα τ' ἄπιστα κατηραμένα χρόνια,
ποὺ δὲν πιστεύουν τίποτε οὔτε ἀγαποῦν κανένα,
ἐγὼ πιστεύω κι ἀγαπῶ ὀλόψυχα Ἐσένα.
Πιστεύω σὰν τὴ μάνα μου, πιστεύω σὰν παιδάκι,
πίνω τ' ἀθάνατο νερό, κι ἀφήνω τὸ φαρμάκι».

Καὶ ἓνας ἄλλος στίχος λέει γιὰ τὴν **ἐλπίδα**:

«Κι ἂν δὲν μοῦ μείνῃ ἐντὸς τοῦ κόσμου
ποῦ ν' ἀκουμπήσω, νὰ σταθῶ,
ἐκεῖ ψηλὰ εἶν' ὁ Θεός μου·
πῶς ἤμπορῶ ν' ἀπελιθῶ;».

Αὐτὲς τὶς ἀλήθειες μᾶς ὑπενθυμίζουν τὰ ὀνόματα τῶν σημερινῶν ἀγίων. Καὶ ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεό, **νὰ μᾶς δώσῃ πίστι**, τὴν πίστι τῶν ἡρώων· τὴν **ἐλπίδα** στὸ Θεό· νὰ μᾶς δώσῃ καὶ τὴν **ἀγάπη**, ὥστε νὰ εἴμαστε συνδεδεμένοι ὅλοι σὰν ἀδέρφια. Καὶ στὸν αἰῶνα αὐτὸν νὰ διατηρήσομε μέσα μας τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶνε ἡ **Σοφία** τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Χριστός, διὰ πρεσβειῶν τῆς ἀγίας Σοφίας καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων τῆς, νὰ ἐλεήσῃ πάντας ἡμᾶς.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2224	Κυριακὴ Α' Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11) 22 Σεπτεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Τί θὰ κερδίσουμε; Τὴν εὐλογία Του!

«Ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον» (Λουκ. 5,5)

Στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀγαπητοί μου, ὑπάρχει **μία λίμνη**, ποὺ λέγεται *λίμνη Γεννησαρέτ* (Λουκ. 5,1) ἢ, ὅπως τὴν ὀνομάζουν ἄλλοι τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, *θάλασσα τῆς Τιβεριάδος* (βλ. Ἰω. 6,1· 21,1). Γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς καινῆς διαθήκης ἦταν χτισμένα διάφορα χωριά. Ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς οἰκισμοὺς ἐκείνους, ἢ πρωτεύουσα, ἦταν ἡ Καπερναοὺμ. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς ἀσχολοῦνταν βέβαια καὶ μὲ ἄλλες ἐργασίες, κυρίως ὁμως ζοῦσαν ἀπὸ τὸ **ψάρεμα**.

Ὁ Χριστὸς πολλὰς φορὲς ἦρθε στὰ μέρη αὐτὰ γιὰ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς ἐργατικούς αὐτοὺς ἀνθρώπους. Μία λοιπὸν ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐπισκέψεις του ἀναφέρει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ὅταν ἄρχισε νὰ διαλέγῃ ποιούς θὰ κἀνῃ μαθητὰς καὶ ἀποστόλους του.

Σὲ μιὰ παραλία τῆς λίμνης εἶχε μαζευτῆ τότε χιλιάδες κόσμος. Καὶ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τοῦ κόσμου ὁ καρδιογνώστης Κύριος πλησιάζει **τέσσερις ψαρᾶδες**, ποὺ ἀνὰ δύο ἦταν μεταξύ τους ἀδέρφια, καὶ αὐτοὺς τοὺς καλεῖ κοντὰ του γιὰ τὴ μεγάλη ἀποστολή. Οἱ τέσσερις αὐτοὶ εἶνε· ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας παιδιὰ τοῦ Ἰωνᾶ, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου.

Μεγάλῃ τιμῇ τοὺς ἔκανε ὁ Χριστὸς. Ἄν εἶνε τιμῇ νὰ ὑπηρετῆ κανεὶς κοντὰ στὸ βασιλιά ὡς ὑπάσπιστής του, πόσο πιὸ μεγάλη τιμῇ εἶνε νὰ ὑπηρετῆ κανεὶς κοντὰ στὸ Χριστό, νὰ εἶνε ἀπόστολος, κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου; Μεγάλῃ ἢ τιμῇ· ἀλλὰ **τὴν ἄξιζαν**. Ἄξιζαν νὰ τιμηθοῦν μὲ τέτοιο μέγα ἀξίωμα αὐτοὶ οἱ ἀλιεῖς τῆς Γεννησαρέτ – γιατί; Διότι ἦταν **ψυχὲς στολισμένες μὲ πολλὰς ἀρετῆς**. Προσέξτε.

✓ Πρῶτα - πρῶτα **ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ** μὲ δῖψα. Ὄταν πῆγε ὁ Χριστὸς στὸ μέρος τους, αὐτοὶ ἐργάζονταν· εἶχαν βγάλει τὰ

δίχτυα τους καὶ τὰ διώρθωναν. Ὄταν ὁμως ἄκουσαν ὅτι θὰ μιλήσῃ ὁ Χριστὸς, δὲν εἶπαν· Τώρα ἐμεῖς ἔχουμε δουλειά, δὲν εὐκαιροῦμε γιὰ ν' ἀκοῦμε κηρύγματα... Δὲν σκέφτηκαν κάτι τέτοιο· ἄφησαν ἀμέσως τὴ δουλειά τους καὶ προσηλώθηκαν στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μὲ μεγάλη προσοχή. Τὸ παράδειγμά τους εἶνε διδασκαλία γιὰ ὅλους μας. Μᾶς διδάσκει, ὅτι καθῆκον ὅλων μας εἶνε **νὰ ἀκοῦμε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου**. Πρέπει ἀσφαλῶς καὶ νὰ ἐργασθοῦμε· χωρὶς ἐργασία πῶς θὰ ζήσουμε; ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὠρίσε ἕξι ἡμέρες ὡς χρόνο ἐργασίας καὶ μία ἡμέρα γιὰ νὰ λατρεύουμε τὸ ὄνομά του καὶ νὰ ἀκοῦμε τὸ λόγο του.

Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο, τὰ τροπάρια ποὺ ψάλλουν οἱ ψάλτες, οἱ εὐχὲς τοῦ ἱερέως. Πρέπει νὰ τ' ἀκοῦμε αὐτὰ μὲ προσοχή. Ὄταν χτυπᾷ ἡ καμπάνα νὰ λέμε στὸν ἑαυτό μας· Τώρα μὲ καλεῖ ὁ Θεός, πρέπει νὰ σηκωθῶ νὰ τρέξω στὴν ἐκκλησία... Ὄχι λοιπὸν στὸ χωράφι, ὄχι στὸ καφενεῖο, ὄχι στοὺς δρόμους, ἀλλὰ στὴν ἐκκλησία· ἐκεῖ εἶνε ἡ θέσι σου, Χριστιανέ, τὴν Κυριακὴ. Ἐκεῖ, γιὰ νὰ τιμήσῃς τὸ Θεό, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς γιὰ ὅλα τ' ἀγαθὰ, γιὰ νὰ ζητήσῃς τὴ βοήθειά του, γιὰ ν' ἀκούσῃς τὸ λόγο του. Αὐτὸ ἔκαναν οἱ τέσσερις ψαρᾶδες, αὐτὸ νὰ κἀνης κ' ἐσύ.

✓ Αὐτοὶ ὁμως δὲν ἄκουγαν μόνο τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ **ἔκαναν ὅ,τι τοὺς εἶπε ὁ Κύριος**. Δὲν ἔμειναν μόνο στὰ λόγια, ἀλλὰ προχώρησαν καὶ στὰ ἔργα· ἦταν ὄχι «μόνον ἀκροαταὶ» ἀλλὰ καὶ «ποιηταὶ λόγου» (Ἰακ. 1,22). Καὶ ἐδῶ εἶνε τὸ σπουδαῖο. Τί τοὺς διέταξε ὁ Κύριος· «Προχωρήστε» τώρα μὲ τὸν ἥλιο! «βαθεῖα στὴ λίμνη καὶ ρίξτε τὰ δίχτυα νὰ ψαρέψετε» (Λουκ. 5,4). Αὐτὴ ἦταν ἡ διαταγὴ τοῦ Χριστοῦ. Παράξενη διαταγή. Αὐτοὶ εἶχαν κοπιάσει ὅλη τὴ νύχτα. Ἐρριξαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ δίχτυα, μὰ δὲν εἶχαν πιάσει οὔτε λέπι. Κι ἀφοῦ δὲν

είχαν πιάσει τὴ νύχτα, πῶς θὰ πιάσουν τὴν ἡμέρα; Ἄλλ' ἀφοῦ εἶνε διαταγὴ τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ τὴν ἐκτελέσουν. Ὁ στρατιώτης δὲν ἀντιλέγει στὸ στρατηγό, ὁ ναύτης ὑπακούει στὸν πλοίαρχο, ὁ μαθητὴς στὸ δάσκαλό του· καὶ οἱ ψαρᾶδες χωρὶς ἀντίρρηση ἐκτελοῦν τὴ διαταγὴ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἔρχεται κατόπιν τὸ θαυμαστὸ ἀποτέλεσμα· *«καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλῆθος ἰχθύων πολὺ»* (ἔ.ἀ. 5,6).

Ὅλοι ἀκοῦμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ πόσοι τὰ ἐκτελοῦμε; Πολλοὶ ὁμολογοῦν· Καλὰ τὰ λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ ποιὸς τὰ κάνει;... Ὅσοι ὅμως θέλουμε ὄχι μόνο νὰ λεγώμαστε Χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ νὰ εἴμαστε στὴν πρᾶξι, μὴ μένουμε στὰ λόγια· **νὰ προχωροῦμε καὶ στὰ ἔργα.** Ὅχι μόνο νὰ πηγαίνουμε στὸ ναὸ γιὰ ἓνα τυπικὸ ἐκκλησιασμό, ὄχι μόνο νὰ ἀκοῦμε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ κάνουμε ἔργο στὴν καθημερινὴ ζωὴ μας αὐτὰ ποὺ ὀρίζει ὁ νόμος τοῦ Κυρίου.

Ἄν αὐτὸς ποὺ μᾶς προστάζει ἦταν ἓνας τύραννος, δὲν θὰ ἔπρεπε βέβαια νὰ τὸν ἀκούσουμε, γιὰτὶ οἱ τύραννοι θέλουν ὄχι τὸ καλὸ ἀλλὰ τὸ κακὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν εἶνε τύραννος, εἶνε ὁ Πατέρας καὶ ὁ Σωτὴρας μας. **Θέλει τὸ καλὸ μας καὶ μόνο τὸ καλὸ μας·** κάθε λόγος του καὶ κάθε προσταγὴ του εἶνε γιὰ τὴ σωτηρία μας, γιὰ τὴ δόξα κοντὰ του.

Μακάριοι λοιπὸν ὅσοι ὄχι μόνο ἀκοῦνε ἀλλὰ καὶ ἐφαρμόζουν τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ· εἶνε μακάριοι ὅπως μακάριοι ἦταν οἱ ταπεινοὶ ψαρᾶδες τῆς λίμνης, ποὺ καὶ ἄκουσαν καὶ ἐξετέλεσαν τὴν ἐντολή του.

✓ Ἀλλὰ ἐγώ, ἀδελφοί μου, μακαρίζω τὰ τέσσερα αὐτὰ ἀδέρφια ὄχι τόσο γιὰτὶ μετὰ τὴν ἐμπρακτικὴ ὑπακοή τους πέτυχαν μία τόσο πλούσια ἀλιεΐα, ἀλλὰ γιὰ ἓναν ἄλλο κυρίως λόγο. Διότι αὐτοὶ ὄχι μόνο ἄκουσαν τὸν λόγο τοῦ Κυρίου καὶ τὸν ἐξετέλεσαν, ἀλλὰ καὶ θυσίασαν ὅ,τι εἶχαν γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ **τὸν ἀκολούθησαν ἰσοβίως.** *«Ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ»* (ἔ.ἀ. 5,11). Τ' ἄφησαν ὅλα, καὶ γονεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ πλοίαρια, καὶ ἀκολούθησαν στὸ ἐξῆς τὸ Χριστὸ παντοῦ, σὲ ὅλη τὴ ζωὴ τους. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὑψηλότερο δίδαγμα ποὺ μᾶς ἀφήνουν.

Ἐμᾶς μᾶς συγκινεῖ καθόλου ἡ ἀπόφασί τους; αὐτὸ ποὺ ἔκαναν ἑκεῖνοι ἔχει καμμιά ἀπήχησι στὴ δική μας ζωὴ; **Ἐκεῖνοι τ' ἄφησαν ὅλα· ἐμεῖς;** Ἐμεῖς δυστυχῶς ὄχι μόνο ὅσο διαρκεῖ ἡ ζωὴ μας δὲν ἀποφασίζουμε νὰ θυσιάσουμε κάτι γιὰ τὴν πίστι μας, ἀλλὰ κι ὅταν ἀκόμη φτάνει ἡ στιγμή νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμον, ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ θανάτου, οὔτε τότε ἀφήνουμε κάτι γιὰ τὸν Κύριο. Καμμιά θυσία!

Βλέπεις «χριστιανούς» ποὺ ὅσο ζοῦν δαπανοῦν ἀλόγιστα γιὰ ἓνα κέφι τους· ξοδεύουν γιὰ τσιγάρο, γιὰ πιστό, γιὰ γλέντι, γιὰ θέαμα, γιὰ τυχερὰ παιχνίδια, γιὰ διεκδικήσεις σὲ δικαστήρια... Ὅλα γιὰ τὸ ἐγώ, κατὰ τὶς ὑποδείξεις τοῦ διαβόλου. Δὲν δίνουν ὅμως τίποτα π.χ. γιὰ νὰ γίνῃ ἓνα σχολεῖο, μιὰ ἐκκλησία, ἓνα φιλανθρωπικὸ ἴδρυμα. Δὲν δίνουν ὅσο ζοῦν, δὲν δίνουν οὔτε ὅταν πρόκειται νὰ πεθάνουν. Στὴ διαθήκη τους ὅλους τοὺς θυμοῦνται· τὴ γυναῖκα, τὰ παιδιὰ, τὶς ἀνιψιές τους, ὡς καὶ τὰ σκυλιὰ τους. Πέθανε στὴν Ἀθήνα μιὰ γυναίκα καὶ ἄφησε τὴν περιουσία της – σὲ ποιόν· σὲ ἓνα σκυλί! Πέθανε καὶ ἓνας μασόνος στὸ Ἀργίλιο καὶ ἄφησε τὴν περιουσία του γιὰ νὰ χτίσουν οἱ τέκτονες ἓνα δαιμονικὸ κάστρο. Ὅλους τοὺς θυμοῦνται, μόνο τὸ Χριστὸ δὲν θυμοῦνται. Ἀφήνουν στοὺς συγγενεῖς, ἐν τάξει· ἄς ἀφήσουν κάτι καὶ στὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ μνημονεύονται κι αὐτοὶ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ θὰ κάνουν.

Πολὺ διδακτικὴ ὅλη ἡ στάσι τῶν τεσσάρων αὐτῶν ψαρᾶδων. Μᾶς λέει, νὰ τρέχουμε κ' ἐμεῖς μὲ προθυμία ὅπου ἀκούγεται καθαρὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· δεύτερον νὰ ἐκτελοῦμε τὰ ἀθάνατα διδάγματα τῆς πίστεώς μας, ποὺ εἶνε ἡ πιὸ ὁμορφὴ θρησκεία τοῦ κόσμου, ἡ μόνη ἀληθινή· καὶ τρίτον ὅτι γιὰ τὴν πίστι μας πρέπει νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι καὶ γιὰ θυσίες.

* * *

Κάποιος σήμερα, ἀδελφοί μου, μπορεῖ νὰ ρωτήσῃ· **Καὶ τί θὰ κερδίσω** ἀκολουθώντας τὸ Χριστό; Τοῦ ἀπαντᾷ· **Τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ!** Μικρὸ εἶν' αὐτό; Τί ἄλλο θέλεις;

Οἱ τέσσερις ψαρᾶδες ψάρευαν ὅλη νύχτα χωρὶς τὸ Χριστό, καὶ δὲν ἔπιασαν λέπι· ψαρεύουν κατόπιν μὲ τὴν εὐλογία του, καὶ γεμίζουν ἀπὸ ψάρια. Κ' ἐμεῖς συχνὰ κοπιάζουμε δίχως ἀποτέλεσμα· σπέρνουμε καὶ δὲν θερίζουμε, ξοδεύουμε καὶ δὲν σοδειάζουμε, ὅλα πάνε χαμένα. Γιατί; **Δὲν ἔχουμε εὐλογία Θεοῦ.** Καὶ πῶς θέλουμε νὰ τὴν ἔχουμε; ἐκκλησία δὲν πατοῦμε, ἓνα σταυρὸ δὲν κάνουμε, ὅρεξι γιὰ θεῖα πράγματα δὲν ἔχουμε, βλαστημοῦμε τὰ θεῖα...

Ἄς ἀποφασίσουμε **νὰ πλησιάσουμε τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία.** Ὁ Χριστὸς νὰ εἶνε ὁ δάσκαλός μας, ὁ ὁδηγός μας, ὁ βασιλιάς τῆς καρδιάς μας. Καὶ τότε θὰ μᾶς εὐλογῇ. Θὰ μᾶς δίνη ἐδῶ πλούσια τὰ ἐλέη του, τὴν εἰρήνη του καὶ τὴν ἀγάπη του. Ἔως ὅτου μᾶς δώση στὸ τέλος καὶ τὸ μεγαλύτερο δῶρο του· τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἶθε νὰ γίνουμε μέτοχοι καὶ κληρονόμοι· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2225	Μετάστασις ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Πέμπτη 26 Σεπτεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Μάρτυρες τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ

«Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς» (Ἰω. 5,39)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανή-
συρις· ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία, τιμᾷ τὴ μνήμη ἑνὸς ἁγίου. Ἐορτάζει
ἕνας ἅγιος. Μόνο ἅγιος; Καὶ ἀπόστολος. Καὶ
μόνο ἀπόστολος; Καὶ εὐαγγελιστής, ὁ πιὸ ὑψι-
πέτης εὐαγγελιστής· ὁ **Ἰωάννης ὁ Θεολόγος**.

Οἱ τέσσερις εὐαγγελιστὰὶ ζωγραφίζονται
ἔχοντας καθένας δίπλα του καὶ μία ἄλλη μορ-
φή. Προσέξατε τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου, πῶς εἰ-
κονίζουν οἱ ἁγιογράφοι τὸν Ἰωάννη τὸν Θεο-
λόγο; Δίπλα του ζωγραφίζουν ἕναν ἀετό. Για-
τί ἀετό; Διότι ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, μ' αὐ-
τὰ πού ἔγραψε, **μοιάζει μὲ ἀετό**. Πέταξε ψη-
λά, πολὺ ψηλά· μέχρι τὸν οὐρανό, ὡς τὰ ὕψη
τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, μέχρι τὸ θρόνο
τοῦ βασιλέως τῶν ἀγγέλων, τὸ θρόνο τῆς ἁ-
γίας Τριάδος. Κανένα βιβλίον στὸν κόσμον δὲν
ἔχει τέτοιο ὕψος νοημάτων καὶ συναισθημά-
των, φιλοσοφίας, ἀνθρωπολογίας καὶ θεολο-
γίας, ὅσο τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον.

Τί ἦταν, ἀδελφοί μου, ὁ ἅγιος Ἰωάννης; ἦ-
ταν κανένας ἐπιστήμονας, κανένας πλούσιος,
κανένας ἐφοπλιστής; Τίποτε ἀπ' αὐτά. Φτωχα-
δάκι ἦταν, ἕνας **ψαράς**, πού δὲν τοῦ ἴδινε καν-
εὶς σημασία. Ὅσοι εἴμαστε ἀπὸ νησιὰ ξέρου-
με πόσο σκληρὴ εἶνε ἡ ζωὴ τῶν ψαράδων. Κά-
θεσαι σὺ καὶ τρῶς τὸ ψάρι, ἀλλὰ νὰ ἔξερεις πῶς
θαλασσοπνίγεται ὁ ψαράς γιὰ νὰ ἔρθῃ τὸ ψάρι
στὸ πιάτο σου! Ὅταν τὸ τρῶς, νὰ λὲς τουλά-
χιστον ἕνα εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ψαρά, πού ὄλη
νύχτα ἔρριχνε τὰ δίχτυα, καὶ πρὸ παντὸς νὰ
δοξάζῃς τὸ Θεὸ κι ὄχι νὰ βλαστημᾷς.

Φτωχὸς ψαράς λοιπὸν ἦταν. Πατέρα εἶχε τὸ
Ζεβεδαῖο καὶ ἀδελφὸ του τὸν Ἰάκωβο. Μαζὶ
ἐργάζονταν, συντροφιά κοπίαζαν, εἶχαν **ἀγά-
πη καὶ ὁμόνοια**. Ζοῦσαν ἀπὸ τὸ ψάρεμα.

Καὶ μιὰ μέρα πέρασε ἀπὸ κοντὰ τους – ποιός;
Ἐνας ἄγνωστος, ὁ μέγας ἄγνωστος· ὁ Χρι-
στός! Τοὺς κάλεσε. Κι ἀμέσως τὰ δύο ἀδέρ-

φια ἄφησαν τὴ βάρκα καὶ τὰ δίχτυα, ἄφησαν
καὶ τὸν πατέρα τους, καὶ τὸν ἀκολούθησαν.
Στὸ ἐξῆς ἦταν πλέον διαρκῶς κοντὰ του, κα-
τατάχθηκαν **στοὺς Δώδεκα μαθητὰς** του.

Τοὺς δύο αὐτοὺς ἀδελφούς μαζὶ μὲ τὸν κο-
ρυφαῖο Πέτρο, αὐτὴ τὴν **τριάδα τῶν μαθητῶν**,
ὁ Χριστὸς τοὺς ἀγαποῦσε ἰδιαίτερως. Εἶνε φυ-
σικὸ ὁ πατέρας ν' ἀγαπᾷ περισσότερο ἐκεῖνο
ἀπ' τὰ παιδιά του πού εἶνε πιὸ ὑπάκουο· καὶ
δὲν εἶνε ἄδικο ὁ δάσκαλος νὰ διακρίνῃ μέσα
στὴν τάξι ποῖο παιδί δείχνει περισσώτερη ἐπι-
μέλεια. Ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς, κατὰ λόγο δικαιο-
σύνης, ἀγαποῦσε περισσότερο αὐτοὺς τοὺς
τρεῖς, τὸν Πέτρο τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη,
γιὰ τὶς ἀρετὲς τους, πίστι ἐλπίδα καὶ ἀγάπη.

Καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς πάλι ἐκείνον πού ἀγα-
ποῦσε ξεχωριστὰ ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ **Ἰωάννης**,
τὸν ὁποῖο ἐορτάζουμε σήμερα· ἦταν «ὁ **μαθη-
τῆς ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς**» (Ἰω. 13,23· 19,26· 21,7,20), ὁ «**ἠγα-
πημένος**» ὅπως τὸν λέει τὸ συναξάρι του.

Θυμηθῆτε τὸ περιστατικὸ τῆς Μεγάλῃς Πέμ-
πτης. Ἐκεῖ πού ἔτρωγαν **στὸ μυστικὸ δεῖπνο**,
θλιμμένος ὁ Χριστὸς εἶπε· Ἀπόψε κάποιος ἀ-
πὸ σᾶς θὰ μὲ προδώσῃ (βλ. Ματθ. 26,21. Μάρκ. 14,18). Ταρά-
χτηκαν ὅλοι καὶ κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Ὁ
Ἰούδας ἔμεινε ἀμίλητος. Τότε ὁ Ἰωάννης, πού
ἦταν δίπλα στὸν Κύριο, ἔγειρε τὸ κεφάλι κον-
τὰ στὸ στήθος του καὶ ρώτησε ἐμπιστευτικά·
«Κύριε, ποιὸς εἶν' αὐτὸς πού θὰ σὲ προδώσῃ;». Καὶ ἀπέσπασε τὸ μυστικὸ (βλ. Ἰω. 13,21-26).

Καὶ μόνο αὐτό; Ὁ Ἰωάννης εἶνε ὁ μόνος ἀ-
πὸ τοὺς μαθητὰς πού **ἔμεινε κοντὰ του μέχρι
τέλους**· καὶ στὴ Γεθσημανῆ, καὶ στὸ δικαστή-
ριο, καὶ στὸ Γολγοθᾶ. Ὁ Ἰούδας τὸν πρόδωσε,
ὁ Πέτρος τὸν ἀρνήθηκε, οἱ ἄλλοι σκόρπισαν·
ἕνας ἔμεινε! Ὅπως βλέπουμε στὴν εἰκόνα τῆς
Σταυρώσεως, δίπλα στὴν θρηνοῦσα Παναγία
εἶνε αὐτός. Καὶ ὁ Χριστὸς, προτοῦ νὰ πῆ τὸ
«**Τετέλεστα**» (ἔ.ἀ. 19,30), κοίταξε πάνω ἀπ' τὸ σταυ-
ρό, εἶδε κάτω τὴ μανούλα του καὶ τὸν ἀγαπη-

μένο μαθητή, και τούς εἶπε· Μάνα, στοῦ ἐξῆς αὐτὸν θά ᾿χης υἷόν σου. Καὶ στοὺν Ἰωάννη εἶπε· Σ' ἐσένα ἐμπιστεύομαι τὴ μάνα μου· ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρὸς πάρε τὴν ὑπὸ τὴν φροντίδα σου (βλ. ἔ.ἀ. 19,26-27). ᾿Ας τ' ἀκούσουν αὐτὰ καὶ τὰ παιδιὰ τὴ φροντίδα τοῦ Χριστοῦ, τὴν τραγικὴ ἐκείνη ὥρα, γιὰ τὴ Μητέρα ποὺ τὸν γέννησε· ἀλλὰ καὶ τὴ στοργὴ τοῦ Ἰωάννου γιὰ τὴν πνευματικὴ του Μάνα καὶ Μάνα κάθε Χριστιανοῦ.

Καὶ μετὰ; Μετὰ ὁ Ἰωάννης πέταξε σὰν ἀετός. Παντοῦ ὅπου πῆγε κήρυξε. Κυρίως ὁμως **ἔγραψε**. Πῆρε τὴν πέννα καὶ μᾶς ἄφησε ἓνα βιβλίο, τὸ Κατὰ Ἰωάννην **Εὐαγγέλιο**, ποὺ μπροστά του τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων εἶνε χαλίκια καὶ ἄχυρα. Τ' ἀκοῦμε τὸ Πάσχα· «*Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος*» (ἰω. 1,1). Καὶ μόνο τὸ Εὐαγγέλιο ἔγραψε; Ἐγραψε καὶ **Ἐπιστολές**. Καὶ μόνο ἐπιστολές; Ἐγραψε ἀκόμα ἓνα βιβλίο συνταρακτικὸ, τὴν **Ἀποκάλυψη**. Πουλήστε τὸ πουκάμισό σας κι ἀγοράστε Ἀποκάλυψη. Ἐκεῖ σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία βλέπετε ὄχι αὐτὰ ποὺ ἔγιναν στοῦ παρελθόν ἀλλ' αὐτὰ ποὺ θὰ γίνουν στοῦ μέλλον, τὰ ἔσχατα τοῦ κόσμου. Ἐρχεται θύελλα, ἠλεκτρικὴ σκούπα ποὺ θὰ σαρώσῃ ὅ,τι σκουπίδια κι ἀκαθαρσίες μαζεύτηκαν στοὺν πλανήτη. Ἐρχεται ὁ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, ὁ Ἀρμαγεδώνας ὅπως γράφει ὁ Ἰωάννης (βλ. Ἄπ. 16,12-14).

Ὁ Χριστός, ἀδελφοί μου, δὲν εἶνε τυχαῖο πρόσωπο, ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος· **εἶνε Θεός** καὶ ἄνθρωπος. Εἶνε Θεός; Ναί. Ποιός τὸ βεβαιώνεις; Σὲ μία εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀπὸ τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο, κεφάλαιο 5 ἀπὸ τὸν στίχο 30 μέχρι κεφάλαιο 6 στίχο 2, βλέπουμε νὰ ἀναφέρονται **τρεῖς ἀξιόπιστοι μάρτυρες**.

✓ Πρῶτος μάρτυρας εἶνε ὁ μεγαλύτερος προφήτης τῆς παλαιᾶς διαθήκης, ὁ **Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος**, ποὺ τὸν βλέπουμε στοῦ τέμπλο κάθε ναοῦ δίπλα στοῦ Χριστοῦ. Ἐζησε σὰν ἐπίγειος ἄγγελος, προωρισμένος γιὰ τὴν ἀποστολή του ἡδὴ ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας του. Αὐτὸς ἔδωσε «ἀληθινὴ μαρτυρία», μαρτυρία ἀληθείας (βλ. ἰω. 5,32-33) γιὰ τὸ Ναζωραῖο. Τί εἶπε; Ἐγὼ μπροστὰ σ' αὐτόν, εἶπε, δὲν εἶμαι τίποτα, ἓνα σκουπίδι εἶμαι· δὲν εἶμαι ἄξιός νὰ σκύψω νὰ λύσω τὸ λουρὶ ἀπ' τὰ πέδιλά του (βλ. ἰω. 1,27. Μάρκ. 1,7).

Αὐτὸς λοιπὸν μαρτύρησε γιὰ τὸ Χριστό. Δὲν φτάνει ἡ μαρτυρία του; Ὑπάρχει καὶ ἄλλη μαρτυρία, δευτέρη, «*μειζὼν* (μεγαλύτερη) «*μαρτυρία*» (βλ. ἰω. 5,36). Ποιὰ εἶν' αὐτή;

✓ Ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς τὸ βεβαιώνουν «*τὰ ἔργα*» του (ἔ.ἀ.). Ποιὰ ἔργα ἐννοοῦνται ἐδῶ; Μήπως τίποτα κτήρια ἢ γεφύρια ἢ τεχνικὰ ἐ-

πιτεύγματα, πύραυλοι κ.λπ.; Τίποτε ἀπ' αὐτὰ· αὐτὰ εἶνε παιχνίδια γιὰ παιδιὰ. Ἔργα του εἶνε καὶ ὅλα ὅσα βλέπουμε γύρω μας· ἀπὸ τὸ λουλούδι μέχρι τὸ πλατάνι, ἀπὸ τὸν κόκκο τῆς ἄμμου μέχρι τὴς οὐράνιες σφαῖρες ποὺ στροβιλίζονται στοῦ διάστημα, ἀπὸ τὴ σταγόνα νεροῦ μέχρι τοὺς ὠκεανούς, καὶ ἀπὸ τὸ μυρμηγκι μέχρι τὸν ἐλέφαντα· ὅλα αὐτὰ ἔργα του εἶνε. Κυρίως ὁμως **ἔργα** του ἐννοοῦνται **τὰ θαύματα**, ποὺ περιγράφει τὸ Εὐαγγέλιο· π.χ. ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου (βλ. ἔ.ἀ. 5,1-15) καὶ τὰ ἄλλα. Ὅπως εἶπε κάποιος, κι ἂν ἀκόμα ὁ οὐρανὸς γίνῃ χαρτὶ κ' ἡ θάλασσα μελάνι, δὲν φτάνουν γιὰ νὰ γραφοῦν τὰ ἅπαιρα θαύματα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. Ἐγὼ ἀπορῶ, ὕστερα ἀπὸ τόσα θαύματα, πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι.

Πρῶτος λοιπὸν μάρτυρας τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ ὁ Πρόδρομος, δεῦτερος μάρτυρας τὰ θαύματά του, καὶ τρίτος μάρτυρας ποιός;

✓ **Ὁ οὐράνιος Πατέρας** (βλ. ἰω. 5,37-39). Τρίτη μαρτυρία πιὸ μεγάλη. Καὶ ποῦ μαρτυρεῖ γι' αὐτὸν ὁ Πατήρ; **Διὰ μέσου ὅλης τῆς ἁγίας Γραφῆς**, τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν! Μιλᾶνε, μαρτυροῦν καὶ ψάλλουν οἱ ἅγιες Γραφές γι' αὐτόν. Ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ τελευταῖο βιβλίο μιλοῦν γιὰ ἓνα πρόσωπο μοναδικό, τὸ Μεσσία, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ θὰ γεννηθῇ ἐκ παρθένου, θὰ βαπτισθῇ, θὰ διδάξῃ λόγια ἀθάνατα, θὰ κάνῃ τὰ μεγαλύτερα θαύματα, θὰ πάθῃ καὶ θὰ σταυρωθῇ, καὶ τέλος θ' ἀναστηθῇ καὶ θὰ δοξασθῇ. Ὅπως μ' ἓνα σιδερένιο ῥαβδί, λέει ὁ ψαλμωδός, σπάζει εὐκόλα κανεῖς καὶ χίλιες στάμνες, ἔτσι «*ὡς σκευὴ κεραμῆως*» θὰ «*συντρίψῃ*» τοὺς ἐχθρούς του (Ψαλμ. 2,9).

Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ **δὲν καταλάβαν τίποτα**. «*Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς*», ποὺ μαρτυροῦν γιὰ μένα, τοὺς λέει ὁ Κύριος, καὶ νομίζετε πῶς εἴστε στοῦ δρόμο τῆς σωτηρίας· δὲν κερδίζετε ὁμως κάτι ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι· πλανᾶσθε, **ἄκαρπη ἢ ἔρευνά σας**.

Ἐρωτοῦμε, ἀγαπητοί μου, τοὺς Ἑβραίους· **ποιὸ εἶνε τὸ πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσαν οἱ Γραφές**; Αὐτοὶ ἀκόμα δὲν τὸ βρῆκαν· δὲν ξύπνησαν, μεσάνυχτα ἔχουν.

«*Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς*», λέει καὶ σ' ἐμᾶς ὁ Χριστός, ἀλλὰ ἡ δική σας ἔρευνα δὲν θὰ εἶνε ἄκαρπη. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ὀρθοδόξου ἐρμηνείας τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας κατανοοῦν ὀρθὰ τὴς μαρτυρίες τῶν Γραφῶν, **εὐρίσκουν τὸν Σωτῆρα Χριστὸ** καὶ ὁδηγοῦνται στὴν ἀλήθεια καὶ τὴν αἰώνιο σωτηρία· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**